

50 Hammarby-år med allt från rodd till julgransplundring

1954 var året då Hammarbys fotbollslag efter många års slit i div. II, äntligen tog steget upp i allsvenskan. Men det hände något annat också. Det var året när Hammarby fick en ny ordförande. Bernt Lindh fick förtroendet och ett stycke Hammarby historia tog sin början.

Bernt Lindh har i dagarna fyllt 75 år och troligtvis pågår hyllningarna fortfarande.

Hur var det att vara idrottsledare förr? Svaret på den frågan borde intressera de flesta medlemmar. Därför tog jag bandspelaren med mig och åkte ut till Bernt och hans hustru Valborg.

Vardagsrummet översvämmas av färgsprakande blomsterbuketter. Det är helt i sin ordning. För när en Hammarby-trotjänare som Bernt fyller 75 år, då ska vardagsrummet självklart vara översvämmat av blommor.

Vi sätter oss ner, bandaren rullar och Bernt börjar berätta.

— Varför blev det Hammarby?

— I maj 1935 gick jag och en skolkamrat ner till roddsektionen. Jag blev kvar, men kompisens slutade efter en säsong. Jag kom med i Jerka Vickbergs fyra. Vickbergs lag kallade vi oss för. Men tyvärr så gick Jerka bort alldeles för tidigt. Han blev överkörd av en spårvagn på Ringvägen. Jag kom med i ett annat lag. Men ryggen höll inte, så jag slutade som aktiv och blev kassör i roddsektionen i ett par år.

1947 blev jag kassör i huvudstyrelsen tillsammans med Arthur Pettersson och 1954 när Gunnar »Bustere« Andersson avgick blev jag ordförande.

● Speedwaykvällarna på Kanalplan

— Vi började med speedway 1951. Motorklubbarna vi kontaktade sa att det enda som behövdes var några halmbalar.

— Då var idrottsplatsen i dåligt skick, men vi sparkade igång. När vi hade kört ett tag började motorklubbarna komma med olika krav. Det skulle vara avisarplank, särskilda staket, ny belysning och högtalare. Allt det här måste vi fixa.

— Till slut kom det så mycket folk att vi behövde en läktare. Virke till läktaren köpte vi på sportstugeutställningen. Vi fick allt för 1.500 kronor, som om det inte skulle vara nog, så måste vi ordna fram stybb till banan. Det tog vi från Kvarntorp i Örebro. Stybben kom i järnvägsvagnar nedanför idrottsplatsen. Arthur Pettersson fixade en lastbil, sen var det bara för oss att börja lasta och frakta upp

Namn: Bernt Lindh

Född: 1911

- Aktiv i roddsektionen 1935—1941
- Kassör i roddsektionen 1941—1943
- Kassör i huvudstyrelsen 1947—1954
- Ordförande i huvudstyrelsen 1954—1965
- Ordförande i Sällskapet Hammarbyveteranerna 1967—
- Ansvarig för Julgransplundringen 1952—1983
- Hedersordförande i Hammarby IF

allt till Kanalplan. Det där gjorde man bara, det var självklart. Det var aldrig tal om att man skulle ha något i betalt, möjligtvis fick man en pilsner.

— Så var det på den tiden.
— Det var alltid mycket folk och ibland körde vi två kvällar i veckan, med storstjärnor som Varg-Olle och Eskil Karlsson. Några tävlingar drog storpublik. Jag minns en med en norsk storstjärna. Det kom så mycket folk att vi var tvungna att stänga grindarna när vi räknat in 8.000 åskådare. Vi hade tillstånd för 5.000 åskådare.

● Alltid nummer ett

Det fanns en åskådare som alltid kom först till Valborg, som satt i kassan, han sa:

— Nu kör vi igen, jag får väl nummer ett. Han skulle alltid ha biljett nummer ett.

Runt 1957 avtog tävlingarna på grund av att förarna inte fick träna på Kanalplan och att vi inte fick hålla på längre än klockan nio på kvällen. Vi fick hälsöversnämnden på oss, hyresgästerna runt omkring klagade på ojudet.

— Vi var ett sammansvetsat gäng på 30 personer, som fixat allt. Ett liknande gäng, som vi var då, får aldrig Hammarby någon mer gång. Ingen tog ett öre betalt.

● Vårt nyrenoverade klubbhus

Nu har klubbhuset blivit så fint renoverat att man inte kan ha medlemsträffar och fester.

— Det är fel. Klubbhuset har alltid varit en hemvist för alla hammarbyiter, men det kan man inte säga att det är idag.

— Styrelserummet har blivit så fint att där får man knappast vara på möten ens.

— Expeditionen är låst för där står nu en data-skärm.

— Om man skulle ha ett möte i klubbhuset och det hände någon av gubbarna någonting, så kommer man inte åt telefonen, den är inlåst. Förr var det upplåst runt om, då kunde man vara 50-60 personer på en fest. Huset levde, t.ex. så tränade brottningen på vinden och Asta Jernspts och hennes syster Nora Larsson var jämt i fiket.

● Julgransplundringen

Julgransplundringen var en idé som jag och Birger

Ljungberg fick i början på 50-talet. Vi började med att trycka upp anmälningskort, som delades ut till sektionerna. Julgransplundringen var till för medlemmarnas barn upp till 12 år.

— Asta var med för ungarna skulle ha saft och dom stora skulle ha kaffe. »Bagarna«, Henning, Gert och Mona Ström skötte lekarna.

Vi hade en tomte som kom nerifrån plan dragande på en kälke. Tomten delade ut påsar med frukt och godis. Allt var gratis, pengarna fick vi från huvudstyrelsen. Det kan inte ha kostat så mycket, en tusenlapp. Vi började vid tre på eftermiddagen och slutade vid sex.

Det var en rolig tid. Det fanns ett par som hette Fredriksson, barnbarnen hade blivit för stora. Då ringde fru Fredriksson och undrade bekymrat:

— Kan vi få komma ändå, ni behöver inte tänka på kaffe eller så. Bara vi får komma ner och titta på hur barnen leker. Julgransplundringen var en fantastisk tradition som tog slut efter 32 år, vi höll på mellan 1952-1983. Sen blev klubbhuset för fint att ha barn i. Vi fick bara tillgång till ett rum.

— Var gör man av 200 personer i ett rum? Sista året fick vi vara på Johanneshov, sedan var det stopp, huvudstyrelsen sa nej. Det kändes tungt och vi hade hållit på så många år, så Valborg och jag bestämde oss för att sluta.

— Vi vet att det är många som saknar julgransplundringen.

● Lustigheter

— Jag minns en gång när min chef på SL, Helge Berglund, det gamla borgarrådet, frågade mig om jag kunde skaffa några spelare till Sundbyberg.

— Det kan väl hända, men då måste jag fråga om det finns några pengar?

— Vi har mer pengar i Sundbyberg än vad Hammarby har!

— Det blev aldrig några spelare till Sundbyberg.

— Förr fanns det inte något ordentligt medlemskartotek. Det fanns spelare både i fotboll och ishockey som aldrig var medlemmar i Hammarby, men dom spelade ändå.

— På 40-talet hade Hammarby en syjunta bestående av ett 20-tal glada kvinnor som sydde för Hammarbys bästa. Sen ordnades det basar på Kanalplan. Alla pengar som kom in gick till klubben. Syjuntan upphörde i och med att Hammarby gick till allsvenskan 1954. Därmed är cirkeln sluten.

Nu arbetar Bernt Lindh enbart med veteranerna, där han varit ordförande sedan 1967.